

ההפגנה של הימין נגד ביקורו של פאסר ערפאת בירושלים, שכביכול, עמד לבוא לירושלים להתפלל באל אקצה שעל הר הבית. והקיננה של ההפגנה-הפוגרום בערבי מזרח ירושלים, בה ראו גם כיפות שחורות ואף "קאפעליושיים" (מגבעות) של בחורי ישיבות חרדיות, הדליקו נורה אדומה ופקחו את עיניהם של הרדים מסויימים, השואלים את השאלה הנצחית והקארדינאלית: "מה לנו ולהם" ???

המפלגות החרדיות הממוסדות: אגודת ישראל ודגל התורה האחרונה שהתפלגה ממפלגת האם שלה "אגודת ישראל" ועשתה "שבת" לעצמה, מפלגות חרדיות אלו שונות כיום מאגודת ישראל שלפני קום המדינה, שגרסה אתהשיטה של "ספלנדיד איזוליישון" (התבדלות גמורה) מהציונות, אולם יש בתלמוד מונח מסחרי ומשפטרי בשם: "דבר תורה - מעות קונות" באירוניה מושחזת, כלומר: בעד כסף אפשר לקנות הכל, ויש שבר במצרים... עם קום המדינה חל שינוי במפלגה החרדית "אגודת ישראל" נכנסה לקואליציה הממשלית עוד בימי חייו של דוד בן גוריון ושר הסעד היה המנוח הרב יצחק מאיר לוי גיסו של הרבי מגור הרב פנחס מנחם אלטר יבל"א.

נחזור להפגנת הימין, בטאון של "דגל התורה" למחרת ההפגנה וכנראה בעקבות המחזה המביש בו ראו את בחורי ישיבה משיבות חרדיות יחד עם המתנחלים עשו מה שעשו, שואל את השאלה הנצחית של יהדות/החרדית: "מה לנו ולהם"? "מה להם לנאמנים לגדולי התורה האמיתיים ולהפגנות המנוהלות ע"י פורקי עול תורה ברב או במעט"? והוא עושה חשבון נוקב עם האידיאולוגיה הציונית ולא חס גם על שוכני עפר כבון אליעזר בן יהודי מחיה הלשון העברית שמוסיף לשמו את המלים שר"י (שם רשעים ירקב-נ.ז.), ה"יחד", עומד על הצלחתה של האידיאולוגיה הציונית לסחוף אהריה יהודים שומרי מצוות רבים. שנבעה מהעובדה שהאידיאולוגיה הציונית נבנתה על בסיסם של ערכים מקודשים לעם ישראל כולו. שלדעת הבטאון היתה שיקרית כי האידיאולוגיה האמיתית לדעתו היתה להפוך את עם ישראל ל"ככל הגויים" שנעץ על רגליים איתנות. ובכך הטעתה מהודים רבים מאוד, "שלא ראו את הסכנה המסתתרת מאחורי הסיסמה "שיבת ציון" של הרצל וחבר מרעיו."

הבאטון קובע: כי רק גדולי ישראל הם שראו בעין הבדולה שלהם, את השקר שמאחורי האמת. "הם שקילפו את הציפוי היהודי מעל האידיאולוגיה הנזכרית. הם שבתריעו וחזרו והתחריעו מפני ההתפחחות לדברי החלקלקות שלנו בקורטוב יהדות ובמלוא הכף חילוניות. כך היה גם כאשר מנהיגי הציונים "אימצו" את לשון הקודש. אותה לשון ששימשה את עם ישראל במהלך הדורות לדברים שבקדושה, נלקחה ע"י המנהיגות החילונית כחלק

רחבת הכותל המערבי, כסמל לאומי ציוני. לדעת כמה מרבניו יש כבר למחוק מהסידור בתפילה "נחם" הנאמרת בחשע ה באב. את המילים 'העיר החרבה הבזויה והשוממה'. אבל כל יהודי חרדי יודע כי לירושלים עיר הקודש, משמעות אחרת. הוא אינו מקד ליד הכותל המערבי, אלא קורע את בגדו כאשר הוא רואה את החורבן. הוא אינו שומח בפסטיבל הפריצות הממלאים את רחובותיה וממשיך לקונן על חורבנו הנורא".

לאור כל זה המקנה המתבקשת מאליה היא: "ירושלים של הימין אינה ירושלים שלנו! לכן גם אם המילים דומות. גם אם הסמאות מדברות אל הלב היהודי, אין בינן לבינינו ולא כלום. מה להם, ליהודים חרדים, ולהפגנות הימין? מה להם לשומרי התורה בטהרתה ולאוחז מחאות לאומניות, המנוערות מזיקה יהודית אמיתית? מה להם לנאמנים גדולי התורה האמיתיים ולהפגנות המנוהלות ע"י פורקי עול תורה ברב או במעט? אין מקומו של יהודי חרדי במקומות אלו. מי שמעט חבונה ~~אצל~~ בלבו, צריך לחוש בושה בעקבות דיווחי התקשורת על נוכחותם של חרדים בהפגנות הימין. מה לנו ולהם? האם 'ארץ ישראל' של יצחק שמיר היא ארץ ישראל של נאמני התורה? האם 'ירושלים' של רחבעם זאבי היא 'ירושלים' משאת הנפש של שומרי התורה? היכן החבונה וחוש האבחנה הבסיסי, כדי להבדיל בין אור לחושך ובין קודש לחול? קובע "יתן" בטאון של דגל התורה שבראשה עומד הרב אליעזר מנחם שך ונציגיה משתתפים באופוזיציה של הימין.

לכאורה דברים מנוגדים למעשים המתבצעים ע"י נציגי מפלגה זו לכל אורך הדרך מאז שבחרה מקודם להקמת את חנועת ש"ס, בקיציוניותה עם הקמת ממשלת העבודה ומאבקה בה בכל מחיר....